

OECD Territorial Reviews
Competitive Cities in the Global Economy

Summary in Hungarian

OECD Területi szemlék
Versenyképes városok a világgazdaságban

Összefoglalás magyarul

Az urbánus paradoxon: kihívás a nemzetek és a világ gazdaságával és fenntarthatóságával szemben

Az urbanizáció felgyorsulása következtében a nagyvárosok vagy metropolisz-régiók súlya megnőtt. Manapság az OECD-államok lakosságának több mint fele (53 %-a) túlnyomórészt urbánus övezetekben él. Az OECD-n belül 78 olyan metropolisz-régió létezik, amelynek több mint 1,5 millió lakosa van, ezek általában magukban összpontosítják az ország gazdasági tevékenységének jelentős hányadát. Például Budapest, Szöul, Koppenhága, Dublin, Helsinki, Randstad-Holland és Brüsszel az ország bruttó hazai termékének közel felét, míg Oslo, Auckland, Prága, London, Stockholm, Tokió és Párizs körülbelül egyharmadát adja. Ami még fontosabb: az OECD legtöbb metropolisz-régiójában az országos átlagot meghaladó az egy főre eső GDP (a 78 metropolisz-régióból 66-ban) és a munka termelékenysége (a 78 metropolisz-régióból 65-ben), ugyanakkor számos ilyen övezetben a növekedési ráta nagyobb az országosnál.

A **nagy agglomerációk előnyeire, amelyek** nagyobb egy főre eső teljesítményt és termelékenységet eredményeznek, több tényező is magyarázattal szolgál.

- Az **agglomerációs gazdaságok** lehetővé teszik a nagy metropolisz-régiók számára, hogy magukhoz vonzzák a globális és regionális cégek székhelyeit, biztosítják az erőforrások széles választékát, valamint differenciáltabb üzleti szolgáltatásokat és infrastruktúrát koncentrálnak. Az ilyen agglomerációs gazdaságokat megerősíti a metropolisz-régiók **nagysága és jövedelme** közötti pozitív viszony, különösen abban az esetben, ha a nemzeti GDP több mint 20 %-át biztosítják.
- A metropolisz-régiók általában rendelkeznek **úgy a szakosodás, mint a sokféleség előnyeivel**. A szakosodás magas hozzáadott értékkel bíró tevékenységekben nyilvánul meg, a tudáshoz való könnyebb hozzáférésnek köszönhetően. A metropolisz-régiók ipari sokféleségének kedvező rendszere attól is függ, hogy képesek kutatási és fejlesztési tevékenységeket összevonni, valamint újításokat

gerjeszteni (az OECD-szabadalmak több mint 81 %-át urbánus övezetben lakó kérelmezők nyújtják be).

- A metropolisz-régiók általában **nagyobb (humán és fizikai) tőkekészlettel** rendelkeznek. A metropolisz-régiók többségében a szakképzettség szintje magasabb az országos átlagnál, és a népesség struktúrája kedvezőbb. A metropolisz-régiók ugyanakkor nagyobb fizikai tőkeállománnyal rendelkeznek, ami a cégek felszereltségében, a rendelkezésre álló épületek és infrastrukturális felszerelésekben, valamint a szállítási és távközlési infrastruktúra jobb felszereltségében mérhető le.

Ennek ellenére a metropolisz-régiók növekedési kapacitását nem kell túlbecsülni, mivel a metropolisz-régiók **nem mindig a siker szinonimái**.

- **Néhány metropolisz-régió hátrányban van az országos átlaghoz képest**, ideértve Berlint (Németország), Fukuokát (Japán), Lille-t (Franciaország), Nápolyt (Olaszország) és Pittsburgh-öt (USA). Ezenkívül számos metropolisz-régió esetében a teljesítmény, a termelékenység és a foglalkoztatottság szintje nem mutat túl nagy eltérést az országhoz átlaghoz képest. A nagyvárosok **újító kapacitása ugyancsak eltúlzottnak bizonyulhat**, mivel a szabadalmakat rendszerint nagyobb városokban jegyzik be, holott más régiókban levő kutatóintézetekben is létrejöhetnek.
- A metropolisz-régiókban nagy méretű és állandó **munkanélküliség-gócok** alakulnak ki. A 78 metropolisz-régió egyharmadában a munkanélküliségi ráta magasabb az országos átlagnál. Mi több, az urbánus régiók meglepő módon **alacsonyabb foglalkoztatottsági rátát** produkálnak a másfajta régiókhoz képest (a 2003-as adatoknak megfelelően ez 44,3 % az átmeneti régiók 49,7 %-ával és a rurális övezetek 44,5 %-ával szemben).
- **A kirekesztettség és a szegénység** az OECD-tagállamok többségében urbánus jelenséggé vált, nemcsak olyan kevésbé fejlett metropolisz-régiókban, mint Mexikóváros, hanem olyan városokban is, amelyekben erőteljes ipari struktúraváltás ment végbe (Rotterdam, Lille, Detroit), valamint néhány, a leggazdagabbak közé tartozó metropolisz-régió (Párizs, London) elővárosaiban is. A **szociális és gazdasági egyenlőtlenségek** valamennyi metropolisz-régióra jellemzőek. A metropolisz-régiók lakosságának egyik különösen sebezhető rétegét a **bevándorlók** és leszármazottaik alkotják, akik általában a nagyvárosokba tömörülnek. Közülük sokan alacsonyabb szakképesítéssel rendelkeznek, de még a szakképzett bevándorlóknak is nehezen sikerül a gazdasági hálózatokba való beilleszkedés.
- A szegénység és a társadalmi kirekesztettség jelentős költségekkel jár, ideértve a **bűnözés** magas számarányát (amely az urbánus környezetben 30 %-kal meghaladja az országos szintet) és az erőteljes **térbeli polarizálódást** (a megvizsgált tíz OECD-államban a lakosság 7-25 %-a él nyomor sújtotta környezetben, e lakosság részaránya az országok összlakosságához képest 10 %). A nyomor sújtotta lakókörnyezetek számára gyakran nehezebben hozzáférhető a közös infrastruktúra és a közszolgáltatások, és az egy főre eső beruházások terén is alacsonyabb szinten állnak a gazdagabb környékekhez képest.
A metropolisz-régiók valójában jelentős **negatív externáliákkal** is rendelkeznek.
- A **túlnépesedés költségei** különösen kiugróak (pl. a közlekedés, a levegő- és vízszennyezés, a zajszint és a zöldövezetek romlása) az OECD-államok újabb és gyorsabban fejlődő metropolisz-régióiban (pl. Szöulban és Isztambulban), de olyan

régen fennálló nagyobb városokban is, mint Párizs, Tokió és London, akárcsak néhány kevésbé sűrűn lakott terület egyes részein, mint pl. Helsinki és Stockholm.

- A magas fenntartási költségek miatt némelyik metropolisz-régióban **rossz minőségű infrastruktúra** is létrejöhet. Ennek kialakulása leginkább olyan területeken valószínű, ahol a szociális lakások száma nagy, illetve olyan területeken, ahol a gazdasági tevékenység zajjal vagy más, nem kívánt környezeti hatással jár együtt.
- A megavárosokra jellemző lehet az **agglomerációs gazdaságtalanság**. A „nagyobb” csak egy bizonyos határig jelent „gazdagabb”-at is (ez a határ 7 millió körül van), amelyen túl a metropolisz-régió nagysága és jövedelme közötti arány negatívvá válik (pl. Szöul, Mexikóváros, Isztambul és Tokió esetében).

A nagyvárosok növekvő szerepe – mi a teendő a politika alakítói számára?

A metropolisz-régiók gyarapodása által felvetett gazdasági előnyök és nehézségek kombinációja számos **stratégiai választás** vagy **dilemma** elé állítja a politika alakítóit.

I. dilemma: Pozitív vagy negatív átgyűrűzések?

A metropolisz-régiók a gazdasági növekedés okai vagy következményei? Ha az előbbi áll fenn, akkor támogatni kell őket, ha az utóbbi, akkor kérdés, hogy azon tendenciájuk, hogy elvonják a más régiók erőforrásait, általában véve több rosszat csinálnak-e, mint jót?

- ***Az urbanizációs szint és az egy főre eső jövedelem közötti ok-okozati összefüggés nem egyértelmű.*** Annak ellenére, hogy jelentős belső sokféleséggel rendelkező területekről van szó, a metropolisz-régióknak nagyobb az esélyük arra, hogy az újítások színtereivé váljanak, mint a kisebb, fokozottabban szakosodott vagy kevésbé sokszínű térségek.
- ***Az sem nyilvánvaló, hogy a metropolisz-régiók milyen hatást fejtenek ki az ország többi részére.*** Habár valószínű, hogy a metropolisz-régióban létrejövő jólét és méretgazdaságosság átgyűrűzik egy nagyobb területre, a metropolisz-régiók elvonhatják a tőkét (különösen a tehetségeket) a más övezetekből.
- ***Az ország és a domináns régió érdekeinek egy pozitív kimenetelű játszmában való összebékítéséhez*** olyan új stratégiára van szükség, amely túllép a szokásos „központ/periféria” kettősségen. Az OECD-államokban (Párizs, Tokió, London és Szöul) tapasztalt fékmentes politikák változó eredményt hoztak. A leghatékonyabb intézkedés nem az, amelyek során a közvetlen támogatásokat a hátrányban levő régiók felé irányítják – figyelmen kívül hagyva a jobban teljesítő térségeket –, hanem a térségenként különböző, a versenyképességet elősegítő tulajdonságok felismerése.
- ***Szinerгия-hatásokat lehet létrehozni*** a nagyvárosok és más térségek közötti ***együttműködési cserehálózatok kiépítése által*** (ilyenek pl. az egyetemek és más régiók közötti testvérkapcsolat kialakításának programjai, nagyobb technológiai projektek különböző résztevékenységeinek két különböző helyre való telepítése).

II. dilemma: Milyen stratégiai koncepciót kell érvényesíteni a közszférában, a piacgazdaság körülményei között?

A metropolisz-régiók versenyképességének előmozdításához stratégiai koncepcióra van szükség. Kérdés azonban, hogy képesek-e erre az állami hatóságok anélkül, hogy megkísérelnék a közvetlen, tartós gazdasági tervezést, amely egy dinamikus, változó gazdaságban nem lehet működőképes?

- **Egy változatos, csoportokon alapuló megközelítés segíthet csökkenteni a stratégiai koncepció kockázatait.** A nagy agglomerációk jelentős előnye, hogy változatos gazdaságuk sokféle szakosodott csoportot foglal magába. A szakosodást és a sokféleséget egyaránt esetre szabott politikákkal kell erősíteni, figyelembe véve a csoportok fejlettségi fokát, és anélkül, hogy az elsőbbségek meghatározása során a sokféleség előnyeit feláldoznák.
- **Elsőrendű fontosságú a kapcsolati tőkék kiépítése és a helyi kollektív javak biztosítása.** A metropolisz-régió fejlődése szempontjából a hálózatok kulcsfontosságú előnyt jelentenek. A politika arra kell törekedjen, hogy szektorspecifikus kapcsolatokat alakítson ki az egyetemi kutatóközpontok és a tudományra alapozó iparágak között, illetve olyan brókerszolgáltatásokat, amelyek előmozdítják a cégek közötti kapcsolatokat és a kis- és középvállalatok részvételét. Ugyancsak alapvető fontossággal bírnak más kollektív javak is, mint pl. a szállítás vagy más közös infrastruktúrák.
- **Nem minden metropolisz-régióból válik majd világelső a magas technológiájú tevékenységek terén.** Szükség van olyan erős és életképes szerepeket találni, amelyek ezen a körön kívül esnek. A metropoliszok szintjén a döntéshozók sokszor olyan új szektorokat próbálnak támogatni, amelyek a múltban nem sok sikert arattak; holott még a radikális újítások is gyakran a létező kapacitásokból és a felismerhető potenciálból születnek meg.
- **Nagyszámú résztvevő bevonása segíthet korlátozni a stratégiai koncepció kockázatait.** A metropolisz-régiókban jelenlevő közhatóságoknak fel kell ismerniük a nagyszámú tényező között azokat a döntő fontosságú viszonyokat, amelyek a terület jövőbeni fejlődését valószínűsíthetően befolyásolni fogják.

III. dilemma: Gazdasági dinamizmus vagy lakható város?

A lakosság koncentrációja, amely részben a metropolisz-régiók dinamizmusának következménye, túlnépesedést, környezetromlást, lakáshiányt és gettók kialakulását is eredményezi. Lehet-e választani a gazdasági dinamizmus és a város lakhatóságának megőrzése között?

- **A vonzó környezet hozzájárul a gazdasági sikerhez.** A problémákat gyakran nehezebb és költségesebb megoldani azután, hogy kialakultak, mint akkor, amikor még megelőzhetőek. Például a gyenge minőségű lakásokból álló gettókat szinte lehetetlen eltüntetni, ha már kialakultak, anélkül, hogy az emberek életébe nagyarányú beavatkozás történjen, ami újabb gondokat okoz.
- **A jobban fenntartható térbeli megközelítés javítja a város lakhatóságát és vonzerejét.** Ilyen stratégia például a zöldövezetek kialakítása (Szöulban), a többszempontú szemléletmód (Melbourne-ben), valamint az útdó vagy a túlnépesedési adó (Londonban, Stockholmban, Szingapúrban). Az urbánus

újjaszületési stratégiák, amelyek például az elmaradott környék kulturális javainak kialakítására alapoznak (Glasgow, Bilbao, Cleveland és Kitakjusú) vonzerőt jelentenek a kreatív és innovatív emberek számára, előmozdítják az idegenforgalmat és a területi imázs kialakulását, és elsőrendű szerepet játszhatnak a közvetlen külföldi beruházások vonzásában.

- A metropolisz-régiók számára **valószínűleg a szegénység és a térbeli polarizálódás jelenti a legnagyobb próbatételt**. A fentebb tárgyalt megközelítések nem oldják meg valamennyi problémát, mivel lehetőség van arra, hogy a város központi részei vonzerejének növelése a társadalmilag kirekesztettek gettóit mellett történjen. Annak ellenére, hogy a metropolisz-szintű gazdasági növekedés egyformán függ a gazdasági egymásrautaltságtól és a társadalmi kohéziótól, a szociális és a nyomor sújtotta övezetekre vonatkozó politikák változó eredményekkel jártak. A legtöbb városi és országos hatóság bizonyos mértékig felelősséget vállal e problémák leküzdésében, de ritkán mutatkozik politikai akarat a felmerülő kihívásoknak megfelelő erőforrások bevetésére.

IV. dilemma: Megfelelő mérték vagy polgárközeliség?

A metropolisz-régiókra vonatkozó stratégiai koncepciók és az átfogó infrastrukturális tervezés szükségessége azt sugallja, hogy létre kell hozni valamilyen viszonylag önálló közhatóságra a megfelelő földrajzi szinten. Ez a szint azonban távol esik majd számos polgár helyi érdekeitől. Hogyan lehet egyensúlyban tartani ezeket a feszültségeket?

- **Az OECD-n belül nagyon sokféle metropolisz-vezetési modell létezik.** A legszélsőségesebb megoldások magukban foglalják az új hatóságok felállítását funkcionális szinten, akár egy újabb kormányzati szint közbeiktatásával (pl. London, Stuttgart, Portland), akár a létező városok határainak kitérésével (pl. Montréal, Toronto, Puszan, Isztambul). Az együttműködésnek is változatos formái vannak, a szakosodott ügynökségek vagy városközi testületek alapításától, a különböző hatóságok közötti együttműködési szerződéseken át az informális kooperációs megállapodásokig. A hatáskörök ugyancsak különböznek, bizonyos esetekben az együttműködés multifunkcionális (pl. Vancouver, Lyon esetén), máskor egyes szolgáltatásokra vonatkozik, mint például a szállítás (pl. Athénban és Philadelphiában).
- **A különböző modellek figyelemre méltó csereviszonyokat foglalnak magukba a haszon és a költségek szempontjából.** A hatékonyság szempontjából az együttműködési mechanizmusra való támaszkodás talán nem olyan jó megoldás, mint az önfinanszírozó és közvetlenül megválasztott adminisztratív szerv, ugyanakkor azonban elősegíti a kommunikációt és kordában tartja a bürokratikus küldetészavarra való hajlamot. A helyhatóságok egyesületei vagy hálózatai, melyeket a be- és kilépés lehetősége jellemez, hozzájárulnak a kísérletezés rugalmasságához azzal, hogy lehetővé teszik a lépésről lépésre haladó városközi együttműködést a helyi körülményeknek és kultúrának megfelelően. A hivatalos intézmények előnyösebb helyzetben lehetnek ahhoz, hogy a metropolisz-régiót átfogó politika feladatait összehangolják, és a térbeli különbözőségeket kezelni tudják. Az irányítás könnyedebb és kevésbé hivatalos formái általában jobban mozgósítják a metropolisz érdekhordozóit egy közös koncepció érdekében, a végrehajtáshoz azonban szükség van egy akciótervre, és kritikus tömegű finanszírozásra, amely megkövetelheti, hogy az együttműködés vagy a kollaboráció eszközei egy hivatalosabb környezetben nyilvánuljanak meg.

- ***A reform sikerét a nyilvános támogatás és a jogosultság dönti el.*** Gyakran egy karizmatikus vagy befolyásos egyén és/vagy területszintű koalíció (pl. nemkormányzati szervezetek, vagy a magánszektor) erős kezű irányítása döntötte el az új testület létrehozását. A kényszerű vagy konfrontációhoz vezető modellek azonban alááshatják a reformot (lásd pl. az amszterdami népszavazást egy vállalatfúzió tervének elutasításáról) vagy az új struktúrák szilárdságát (mint pl. a montreáli különválási mozgalmak). Következésképpen a társadalmi konfliktusok és feszültségek kezelésének szempontjából lényeges a helyi szereplők részvétele, nemcsak a szavazás vagy a képviselő útján, hanem a nemkormányzati szereplők és egyesületek politikai hálózataival is.

V. dilemma: Metropolisz-régiók a központi vagy államhatalom ellen?

A metropolisz-régió szintjén működő autonóm közhatalmúak igényt támaszthatnak a hatalom átruházását illetően, míg a magasabb kormányzati szintek (a központi kormány, vagy a szövetségi államok kormánya) továbbra is ellenőrzésük alatt kívánják tartani a nagyvárosokat. Hol található az egyensúly e kettő között?

- ***A magasabb kormányzati szintek érdeke a metropoliszok közötti együttműködés kiépítése.*** A legtöbb esetben a nemzeti kormány vezető szerepet játszott a reform kikényszerítése vagy szorgalmazása révén. A folyamat törvényesítésében gyakran szerepet játszik valamilyen jogalap (pl. Korea, vagy Kanada Québec és Ontario tartományai esetén), éppen úgy, mint a helyhatóságok közötti együttműködés elősegítésében (pl. Franciaországban, Olaszországban vagy Portugáliában). Az ilyen törvényeket támogató (adóügyi vagy pénzügyi jellegű) ösztönzések döntő jelentőséggel bírnak a végrehajtás folyamatára nézve.
- ***A metropolisz-régiók függőleges kapcsolatai számára új eszközök kerülnek kidolgozásra.*** A fentről lefelé ható stratégiák önmagukban nem bizonyulnak elegendőnek egy olyan megnyugtató jövőkép megalkotásához, amelyre egy átfogó fejlesztési stratégiát lehet építeni. Különösen fontosak azok a törvényes intézkedések, amelyek lehetővé teszik a több hatóság között megkötött szerződések formájában megnyilvánuló urbánus partnerkapcsolatokat (pl. a francia nagyvárosok, Stockholm, Vancouver esetében). A szerződészerű megállapodások hatékonyabbak ott, ahol a különböző kormányzati szintek között létezik valamilyen tárgyalásos tervezési folyamat, amely magába foglal részvételt ösztönző elemeket, tisztán megfogalmazott célokat követő tárgyalási meneteket, egy pontos menetrendet és értékelési komponenseket.

VI. dilemma: A magánszektor szereplőinek részvétele a metropolisz-régiók vezetésében?

A közhatalmúaknak be kell vonniuk a magánszektor a gazdasági fejlődést célzó regionális partnerkapcsolatok kiépítésébe. Kérdés, hogy megelőzhető-e ezáltal a rosszul alkalmazott lobbizás és a kis- és középvállalkozások nagyvállalatok általi kiszorítása?

- ***A privát szektor részvétele a metropolisz igazgatásában lehetőségekkel és kockázatokkal jár együtt.*** A helyi cégek bevonása a metropolisz stratégiai koncepciójának kidolgozásába segítheti a hatóságokat abban, hogy kapcsolatban maradjanak a piaci valósággal. Az együttműködésre kizemelt cégek azonban az ilyen helyzetet kihasználhatják arra, hogy versenytársaikat kiszorítsák (pl. a multinacionális társaságok a helyi kis- és középvállalkozásokkal szemben). A közhatalmúak részben

elintézhetik a kérdést azáltal, hogy inkább a vállalkozók szövetségeivel tárgyalnak, mint az egyes vállalatokkal; ez azonban előnyben részesítheti a fennálló (és valószínűleg hanyatlásban levő) szektorokat az újak rovására (mint pl. az 1980-as és 90-es években az acél- és fémipar által dominált európai városokban).

- ***A metropolisz szintjén a létező és potenciális szektorok tevékenységének felismerésére nagyobb lehetőségek nyílnak***, mint helyi szinten. Itt újfent csereviszony áll fenn aközött, hogy biztosítsák az üzleti érdekeknek a fejlesztési stratégiák megfogalmazásában való hasznos részvételét, és aközött, hogy ajtót nyissanak a privilegizált lobbizás és a piactorzulás előtt.

VII. dilemma: Egyenlőtlen terhek vagy torzító támogatások?

A metropolisz-régiók nagyarányú kiadásszükségelei nagyfokú kihívást jelentenek az adópolitika számára. Ugyanakkor a nemzeti célkitűzések – mint például a területi méltányosság igénye – kényszeríthetik a metropolisz-régiókat arra, hogy pénzzel támogassák az ország többi részét. Hogyan található meg a helyes egyensúly?

- ***A metropolisz-régiók sajátos kihívásai a helyi közpénzügyek urbánus megközelítését teszik szükségessé.*** A helyi adók rendszerét jobban hozzá kell idomítani a metropolisz-régiókhöz, amelyek gyakran szélesebb körű szolgáltatásokat nyújtanak, mint az ország más övezetei. *A bevételi oldalon:* a metropolisz-régiók számára elegendő autonómiát kell biztosítani ahhoz, hogy lehetőségük legyen dönteni a helyi adók ügyében, és meghatározni a helyi prioritásokat. Érveket lehet felhozni az adóbevételek változatossá tétele, valamint olyan „okos adók” bevezetése mellett, mint pl. a túlnépesedési adó, vagy más környezetvédelmi adók. *A kiadási oldalon:* a funkciók átruházása a leginkább megfelelőbb kormányzati szintre növelheti a kiadások hatékonyságát. Az általános elv az, hogy az olyan helyi szolgáltatások biztosítását, mint pl. a személtelhordás és az utak karbantartása, a helyi szintre kell átruházni, míg a nagyobb externáliákkal bíró közjavakat, mint a légszennyeződés és a vízgazdálkodás, a városinál magasabb szintű entitás kell kezelje.
- ***A kiegyensúlyozó terveknek néhány visszás hatása is lehet.*** A központi kormányzatok egyik nagy dilemmája az, hogy miként hajtsanak be eleget a metropolisz-régióktól ahhoz, hogy bizonyos területi méltányossági célokat megvalósíthassanak, anélkül, hogy aláásnák e régiók pénzügyi teherbírását.
 - *A metropoliszon belüli kiegyenlítőes az urbánus terjeszkedés negatív hatásainak leküzdésére, illetve a jövedelmek polarizálódásának kezelésére szolgálnak.* Ilyen mechanizmusokat léptetett életbe jó néhány metropolisz-kormányzat (pl. Isztambul, Tokió, Szöul), valamint néhány nagyon feldarabolt metropolisz-régió (pl. Minneapolis-St. Paul). Franciaországban a központi kormányzat kiegészítő szubvenciót ad azon városoknak, amelyek elfogadnak valamilyen metropoliszon belüli kiegyenlítőes tervet.
 - *A nemzeti kiegyenlítőes tervek, amelyek az erőforrásoknak a gazdagabb övezetektől a szegényebbek felé történő átcsoportosítását célozzák, egy általános vita tárgyát képező, ellentmondásos megoldást testesítenek meg.* Egyes esetekben figyelmen kívül maradnak bizonyos költségelemek, mint pl. a magasabb munkabéreköltség (Stockholmban), vagy a nagyobb területbér (Helsinkiben). Más esetekben a nagy adókapacitással rendelkező városok több kiegyenlítő átutaláshoz jutnak (pl. Amszterdam). A kiegyenlítő tervek ugyanakkor elrettentőek lehetnek az adózási terhek növelése szempontjából, ez pedig nem

tesz jót a metropolisz-régióknak, amelyek nagy erőfeszítéseket tesznek adóbevételeik begyűjtése érdekében (pl. Szöul).

Összefoglalás: az országos urbánus stratégiák újragondolása

A városok a területfejlesztési stratégiák kulcsfontosságú elemei. A múltbeli országos urbánus politikák azonban haladásellenesek és javító jellegűek voltak, nem pedig proaktívak és dinamikusak. A nemzeti politikában nemcsak a jobb átláthatóságot és a nagyobb fokú elsőbbséget kell biztosítani az urbánus kérdések számára, hanem új, országos, regionális és helyi szintű politikákra is szükség van. A kormánynak valamennyi szinten felül kell vizsgálnia szerepét és felelősségét, és szorgalmaznia kell a szinergiákat egy együttműködésre alapuló szerkezeten belül.

© OECD 2006

Ez az összefoglalás nem hivatalos OECD fordítás.

Ez az összefoglalás abban az esetben másolható,
ha megemlítsre kerül az OECD szerzői joga és az eredeti kiadvány címe.

**A többnyelvű összefoglalások az eredetileg angol ill. francia nyelvű
OECD kiadványok kivonatos fordításai.**

**Az OECD on-line könyvesboltban díjmentesen állnak rendelkezésre:
www.oecd.org/bookshop/**

További információ kérhető a Közügyi és Kommunikációs Igazgatóság
Jogi és Fordítási Csoportjától.

rights@oecd.org

Fax: +33 (0)1 45 24 99 30

OECD Rights and Translation unit (PAC)
2 rue André-Pascal
75116 Paris
France

Látogasson el honlapunkra: www.oecd.org/rights/

